

Underbilag C.

FINANSMINISTERIET.

Kjøbenhavn, den 12. September 1940.

Paa given Foranledning skal jeg herved tillade mig at fremsætte nogle skriftlige Bemærkninger angaaende det af De samvirkende Fagforbund fremsatte Forslag om at give Nævnet Beføjelse til at inddrage Statens og Kommunernes Tjenestemænd under Arbejdsfordeling i Tilfælde, hvor de paagældende samarbejder med time-, dag-, uge- eller maanedslønnede Arbejdere, der ikke er Tjenestemænd.

Spørgsmaalet har paa den givne Anledning været drøftet her i Finansministeriet og været forelagt for Finansministeren, men det maa fremdeles fra Finansministeriets Side fastholdes, at der baade af principielle og tekniske Grunde maa bortses fra Muligheden af at inddrage Statens Tjenestemænd under Arbejdsfordelingen. Som Følge deraf maa der formentlig ogsaa ses bort fra Inddragning af kommunalt Personale, som beskæftiges paa Tjenestemandsvilkaar.

Som Begrundelse af dette Standpunkt maa i første Række anføres, at en Arbejdsfordeling med deraf følgende Tjeneste- og Lønafkortninger vilde være stridende mod Tjenestemandsforsholdets principielle Grundlag. Det maa fremhæves, at Tjenestemandsforsholdet, saaledes som det er fastslaaet i Tjenestemandslovens § 1, er en Livsgerning, som Tjenestemanden normalt paabegynder i en ung Alder og mod en beskedent Løn, hvorefter Lønnen gradvis stiger gennem Aarene ved Alderstillæg m. m. — Til Tjenestemandsforsholdet er endvidere knyttet Pensionsret, og som Bidrag til Pensioneringen foretages der regelmæssig Afkortning i Tjenestemandens Løn, hvis Størrelse i Modsætning til Ordningen i de frie Erhverv endvidere til en vis Grad er afhængig af Tjenestemandens Civilstand. Som Følge af disse Forhold kan der ikke med Rette foretages en Udmaaling af Lønnens Forhold til Arbejdet for et isoleret kort Tidsafsnit, men Livsgerningen maa som Helhed sættes i Forhold til de lønningsmæssige og sociale Vilkaar og Fremtidsudsigter, som hele Lønningsordningen frembyder for Tjenestemanden.

Ved Begyndelsen af Tjenestemandens Løbebane vil hans Løn normalt være lavere end den, der kan opnaas ved Arbejde i privat Virksomhed, og som Helhed tør det siges, at Tjenestemandslønningerne ikke naar op til de Fortjenstmuligheder, det frie Marked frembyder under gode Konjunkturer. Naar der ikke desto mindre i Reglen er rigelig Tilgang til ledige Tjenestemandsstillinger, skyldes det, at det fra de paagældendes Side vurderes som et afgørende Gode, at de opnaar en fast og sikret Eksistensbasis, idet de i Overensstemmelse med Tjenestemandsforsholdets principielle Karakter regner med at blive frigjort for Arbejdsløsheds- og Konjunkturrisiko paa det frie Marked. Da denne Forudsætning fra Tjenestemandens Side er naturligt begrundet og er afgørende for hans Indtræden, vilde en Tilsidesættelse heraf være i høj Grad betænkelig, selv under ekstraordinære Forhold.

For det offentlige er Tjenestemandsortningen hovedsagelig begrundet deri, at det er af Betydning for Opretholdelsen af de offentlige Organer og disses Virksomhed under alle Forhold at kunne regne med en fast tilknyttet Personalestab til Udførelse af et Arbejde, som af samfundsmæssige Grunde vanskeligt taaler Afbrydelse, og som i øvrigt meget ofte er saa særpræget, at Erstatning ikke kan søges udefra. Ogsaa af Hensyn til Statens Tarv vil det derfor være særdeles betænkeligt at gøre Brud paa Tjenestemandsforsholdets principielle Forudsætninger.